

DESET MALÝCH BOHOUŠKŮ

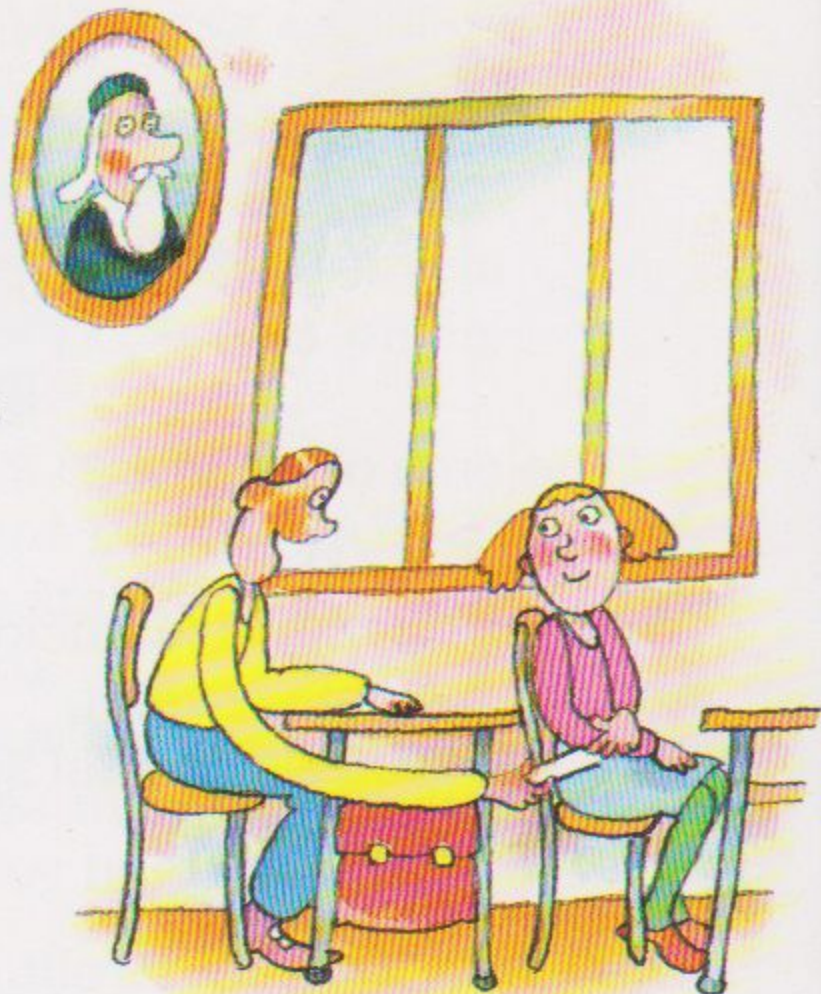
Žilo bylo u rovníku
deset malých černoušků.
Když k nim jejich táta mluvil,
tak všem říkal Bohoušku.

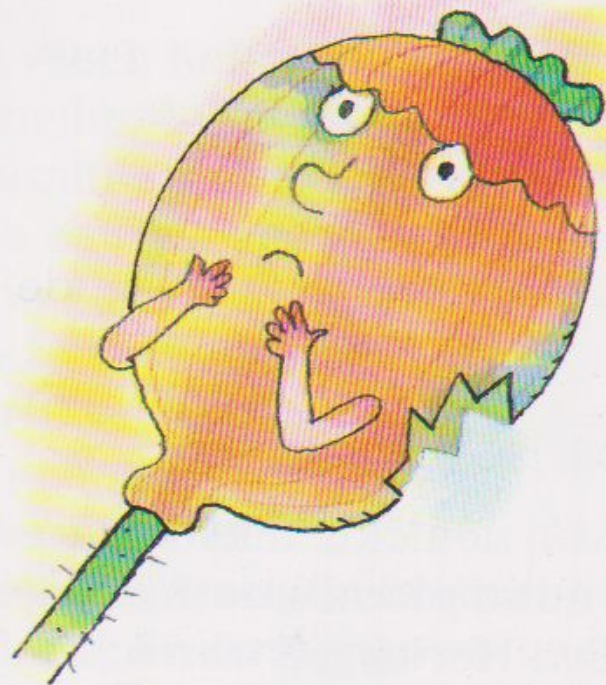
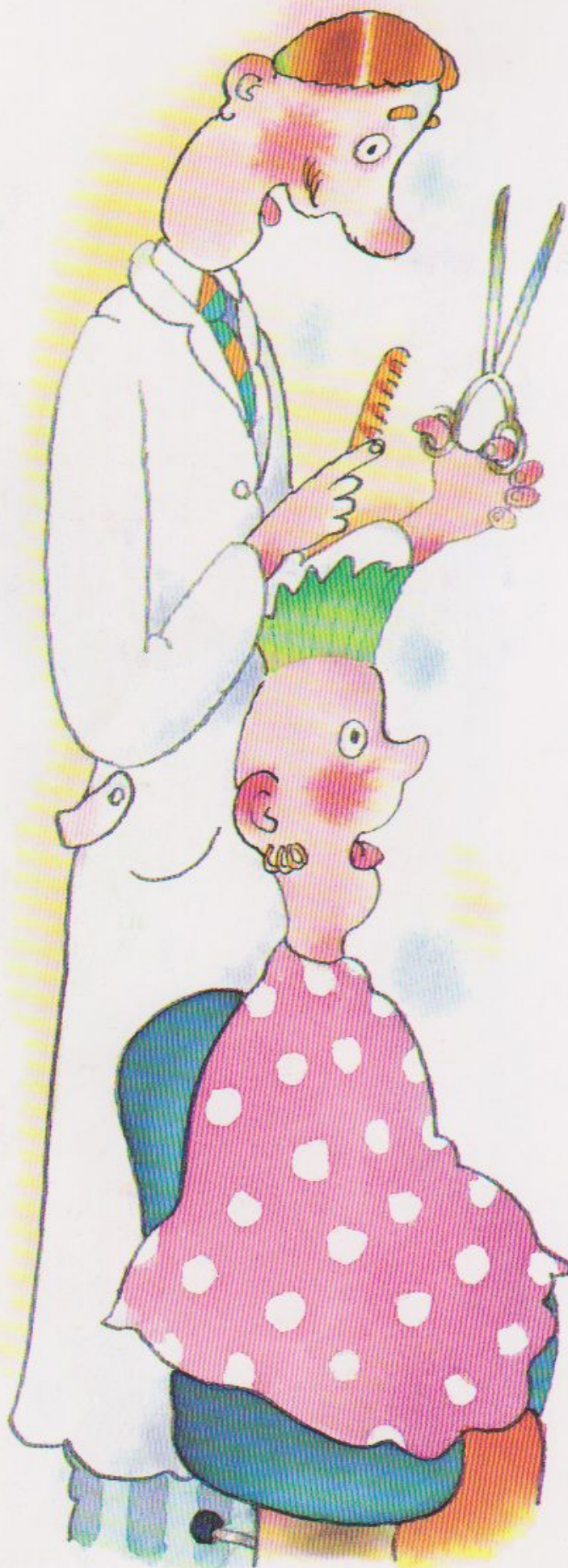
Zeptal jsem se opatrně,
zda se mu to nemotá.
Řekl: „Je to spravedlivé.
To je škola života!
Každý chce mít, co má druhý,
takový je dnešní svět.
Když jsem dal všem stejná jména,
nemůžou si závidět.“

POPISY A DOPISY

Když jsme ve škole psali popis výrobní haly v továrně blízko Pyšel, snad posté jsem už slyšel: „Kdepak, Vojto, ty nemáš vlohy. Nedovedeš psát školní slohy...“

Tyhle řeči však nezlomí mé zdravé sebevědomí. Jen ať vám řekne Anička, jaká umím psát psaníčka! Popis továrny na šrouby, ten je vám v lásce na houby...

ÚČESY

Když jsem byl cvok z Oliny,
česal jsem si patku,
pak jsem kouzlem ofiny
chtěl ohromit Katku.
Hlavu jsem měl zelenou
jako jarní tráva,
kvůli Jitce s Helenou...
Všechno marná sláva.

Až se shodli v holičstvích,
kam jsem denně chodil,
že snad jenom tupý stříh
by se ke mně hodil.
Dodala mi Ivana:
„Co zachrání kštice,
když je pod ní schovaná
prázdná makovice?“

BAJKA O STŘÍZLÍKOVĚ

Kouká střízlík na letadlo
a kosovi vykládá:

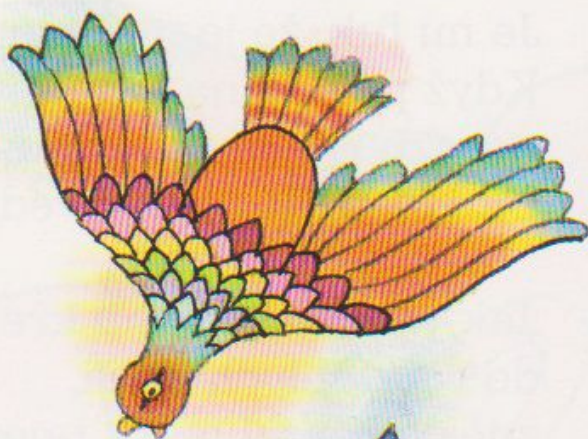
„V tom tak létat! V pohodlíčku!
To by byla paráda!“

„Nerouhej se. Létat umíš,
nevím, co ti schází,“
řekl kosák střízlíkovi
a ztratil se v mlázi.

„Věčně mávat svými křídly
mi už leze krkem.
Ale letět v něčem břiše,
nehnout ani brkem - “

„Tenhle sen ti snadno splním,“
slyší z výšky stráně.
Se střízlíkem v břiše letí
k nebi lesní káně...

Zbývá už jen poučením
uzavřít tu příhodu:
Přehnaně snít o pohodlí
je většinou na škodu.

